DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)
9. november 1989 *

I sag 353/88,

**Briantex SAS,** Seregno (Italien),

og

**Antonio Di Domenico,** Briantex' generaldirektør, Seregno,

ved advokat Nathan Weinstock, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schintz, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøgere,

mod

**Det Europæiske Økonomiske Fællesskab**

og

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,**

ved Marie Wolfcarius, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Jean-Luc Fagnart, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret, Kirchberg,

sagsøgte,

* Processprog: fransk.

angående en påstand i henhold til EØF-Traktatens artikel 215 om, at de sagsøgte tilpligtes at erstatte sagsøgerne det tab, de har lidt i forbindelse med Kommissionens afholdelse af en »handelsuge EØF-Kina«,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden C. N. Kakouris, dommerne T. Koopmans og M. Díez de Velasco,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 27. september 1989,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. oktober 1989,

afsagt følgende

## Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 9. december 1988, har selskabet Briantex SAS, Seregno (Italien), der producerer og forhandler dækketøj og lignende varer, og dette selskabs generaldirektør Antonio Di Domenico i medfør af EØF-Traktatens artikler 178 og 215, stk. 2, anlagt erstatningssøgsmål mod Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. De har herved nedlagt påstand om erstatning for det tab, de har lidt i forbindelse med Kommissionens afholdelse af en »handelsuge EØF-Kina« i Bruxelles.

2 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen over for dem har pådraget sig et ansvar uden for kontrakt for Fællesskabet ved at udbrede eller lade udbrede fejlagtige og ufuldstændige oplysninger, som vildledte sagsøgerne og påførte dem et tab.

3 Sagsøgeren Di Domenico var i tillid til disse oplysninger rejst til Bruxelles med henblik på dér at afgive ordrer til tilstedeværende kinesiske erhvervsrepræsentanter. Disse oplyste ham imidlertid om, at den kvote til import af tekstiler hidrørende fra Kina, Italien havde fået tildelt, allerede var helt opbrugt. Sagsøgerne har anført, at deres tab udgør de i forbindelse hermed unødvendigt afholdte rejse- og opholdsudgifter, værdien af 4 arbejdsdage, der må anses for spildt som følge af Di Domenicos unødvendige rejse samt tabet ved ikke at kunne afslutte de forretninger, de havde regnet med.

4 Vedrørende sagens retlige baggrund, de faktiske omstændigheder og parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

**Formaliteten**

5 De sagsøgte har gjort gældende, at sagen delvis skal afvises, dels fordi den er anlagt i Di Domenicos navn, selv om han ikke har søgsmålskompetence, og dels fordi den er anlagt mod Kommissionen, der ikke har status som juridisk person.

6 Med hensyn til Di Domenicos søgsmålskompetence bemærkes, at Di Domenico rejste til Bruxelles som generaldirektør, dvs. som organ for selskabet Briantex eller som dette selskabs befuldmægtigede. Det påståede tab som følge af denne rejse og hans deltagelse i den pågældende handelsuge er altså tilføjet selskabet Briantex. Di Domenico har således ikke nogen personlig interesse i sagen, hvorfor denne skal afvises i det omfang, den er anlagt i hans navn.

7 Med hensyn til den del af formalitetsindsigelsen, der gælder Kommissionens retsstilling som sagsøgt, bemærkes, at når Fællesskabet ifalder ansvar som følge af en af dets institutioners handlinger, repræsenteres det for Domstolen af den eller de institutioner, som det ansvarspådragende forhold lægges til last (jfr. dom af 13. november 1973, Werhahn, forenede sager 63-69/72, Sml. s. 1229). Det kan imidlertid ikke på grundlag heraf fastslås, at udtagelse af stævning direkte mod den

institution, som den ansvarspådragende handling lægges til last, kan medføre sagens afvisning, idet sagsøgte ifølge en sådan stævning må antages at være Fællesskabet, og vedkommende institution dets repræsentant. Denne del af sagsøgtes formalitetsindsigelse kan derfor ikke tages til følge.

## Realiteten

8 Ifølge Domstolens faste praksis forudsætter ansvar uden for kontrakt for Fællesskabet og opfyldelsen af et krav om erstatning for det lidte tab, at der foreligger en af en fællesskabsinstitution udstedt retsstridig akt, der har forvoldt reel skade, og at der er årsagssammenhæng mellem retsakten og skaden.

9 I det foreliggende tilfælde består Kommissionens påståede retsstridige handling i udbredelsen af oplysninger om handelsugen EØF-Kina, der dannede grundlag for sagsøgernes urigtige antagelse om, at de kunne afslutte kontrakter med kinesiske partnere. Sagsøgerne har navnlig lastet Kommissionen for ikke at have meddelt dem, at den italienske kvota var opbrugt.

10 Det fremgår af sagen og af besvarelserne af Domstolens spørgsmål i retsmødet, at sagsøgerne alene støttede deres antagelse om at kunne afslutte kontrakter på en sætning i en skrivelse fra det italienske institut for udenrigshandel, hvorefter 10 kinesiske import-eksport-sammenslutninger samt repræsentanter for kinesiske regioner og provinser med aftalebeføjelser ville være til stede.

11 Det bemærkes i den forbindelse, at de slutninger, sagsøgerne mente at kunne drage på grundlag af nævnte skrivelse, er uholdbare. Skrivelsen udgør nemlig kun en almindelig meddelelse, der ikke på nogen måde kan give det indtryk, at de kinesiske repræsentanter ville indgå aftaler om bestemte typer varer. Desuden er en handelsuge, som Kommissionen korrekt har anført, først og fremmest en lejlighed for erhvervsfolk til at mødes uden at have sikkerhed for, at de kan indgå kontrakter. Kommissionen kan herefter ikke antages at have været forpligtet til at meddele deltagerne i et sådant arrangement, at visse kvoter for tekstilvarer var opbrugt.

12 Det kan herefter ikke fastslås, at Kommissionen ved at udsende de pågældende oplysninger som sket har gjort sig skyldig i en retsstridig handling, hvorfor den vil være at frifinde.

**Sagens omkostninger**

13 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

**1) Sagen afvises, for så vidt den er anlagt af Di Domenico.**

**2) I øvrigt frifindes de sagsøgte.**

**3) Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.**

Kakouris Koopmans Díez de Velasco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. november 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

C. N. Kakouris
Formand for Fjerde Afdeling